

Amus: Theſaurizat, inquit, & nescit cui nam congreget ea. Multis modis fieri poteſt, & ſæpenumero ſic accidere videmus, vt ad liberos noſtros quæ congregamus, non perueniant. Deinde eſto ad illos perueniant: vnde ſcimus, quomodo relicta iſtis hæreditate poſt mortem noſtram ſint uſuri: vnde certi reddimur, ne pro ſuſtentatione exitium illis paremus? Si mala congregamus, relinquimus illis quæ nec noſtra ſunt, nec ipſorum, ſed aliorum. Ad iſta autem quæ nam poterit accedere benedictio? Si malè iſtituti ſunt, vel ſaltem non bene: quomodo partis bene vtentur, cum maxime ſit ſcientiæ, quæ ſitis rectè vtī? Quis nescit quantum libidini ſeruiant opulentæ hæreditates? Quæ nam eſt iſta inſania, quòd huc tantum propendemus, vt liberis multas facultates deſtinemus: & interim parum ſoliciti ſumus, vt eos ſic iſtituamus, quo partis bene vtī ſciant? Annon ſatis peccatorum contraximus in hac vita, niſi liberis noſtris cauſas magnorum & multorum malorum ſuppeditantes, peccatorum ipſorum reddamur autores? Quapropter ſi conſultum volumus liberis noſtris, curemus primum, vt ipſi in conſpectu illorum & DEI piè viuamus, ac miſericordes ſimus & benigni in pauperes: vt & in nobis ac liberis noſtris locum habeat illud Pfalm. 37. Tota die miſeretur & commodat, & ſemen illius in benedictione erit. Et illud: Non vidi iuſtum derelictum, nec ſemen eius quærens panem. Benefacit DEVS poſteris propter maiorum pietatem. Hinc illud: Propter Dauid ſeruum meum. Et Exod. 20. faciens miſericordiam in mille generationes, eorum qui me diligunt, &c. Contra Pfalm. 34 inquit: Nihil de eſt timentibus DEVM. Catuli leonum inopes facti ſunt, & eſurierunt. Deinde illos etiam piè iuxta DEVM iſtituamus, & huc dirigamus, vt aliquo honeſto exercitio victum quærant. Poſt mortem non ſunt amplius noſtræ, ſed DEI prouidentia commiſſi, qui pater eſt orphanorum. Bonitate Domini plena eſt terra, vnde victum facili poterunt labore quærare. Poſſunt auiculæ acceptis alarum ſubſidijs abſq; ope materna nidum egreſſæ, quærare vnde viuant: & non poſſunt hoc ingenia mortalium, rationis beneficio prædita? Moriens auicula non habet de ſuo quod pullis relinquat: at interim vniuerſas illis telluris opes, vnde ſuſtententur, relinquit. Væ noſtræ incredulitati.

Et ego in iuſtitia vide conſpectum tuum] 1. Principio illud notandum eſt, quòd ſeſe ab impijs inimicis ſuis, viris huius ſeculi, ventris ſtudio per fas & nefas deditis, ſeparat dicens: *Et ego*: quod aliqui diſcriminationis huius gratia reddunt, *Ego autem*. Magnus eſt ſeparationis ac differentia huius uſus in cordibus credentium, non modò in eo quòd ſe diuerſos ab impijs eſſe iudicant, ſed & quòd diuerſimodè ab illis animati, diuerſa ratione vitam ſuam iſtituunt, & ſpe quoque ab illis diuerſa ducuntur, & in quibusuis tribulationibus ſuſtentantur & eriguntur. Sciebat Propheta inimicos ſuos, vt impijs, & non futuri, ſed præſentis ſeculi filios diuerſa fortuna vtī in hac vita, & alienos eſſe à ſpe futuræ felicitatis: ideòq; conſideratione differentia huius ſe ſpe ſolatur, dicens: *Et ego in iuſtitia videbo conſpectum tuum*.

OBSER.
Verſ. vltim.

2. Deinde quòd *iuſtitia* meminit, in qua conſpectum DEI viſurus ſit, non ad hoc factum eſt, vt reſpectu propria iuſtitia ſpem ſibi futuræ felicitatis faceret, ſed vt collatione quadam impiorum & filiorum huius ſeculi, qui propter ventris ſtudio in iuſtitia ſeruiebant, in ſtudio iuſtitia ſeſe conſeruaret, & ſpe cœleſtis gratia animaret. Ad eum modum & nos cogitemus, quotieſcunq; iniuſtitiam impijs ad hoc facere videmus, vt floreat & regnent in hoc ſeculo, ſatiùs nobis eſſe, vt iuſtitia dediti, futuram felicitatem cum electis expectemus, quàm vt iniuſtè cum impijs viuentes, ventri ac ſplendori huius vitæ ſeruiamus.

3. Et illud tertio loco notandum eſt, quòd non ſolum diſcrimen illud inter ſe & inimicos ſuos reſpicit, quòd vitæ & ſtudiorum, ſed & id quòd felicitatis ac ſortis diuerſitatem concernit. Illis patebat conſpectus Saulis ipſorum regis, & huius beneficio diuites ac ſaturi reddebantur: cum ipſe interea à facie regis eiectus, adſictus, inops, & profugus exularet. Contra hanc illorum ſortem meminit conſpectus Dei, quem ſe viſurum aliquando dicit: & ſaturitatis illius, quam eo tempore futuram expectabat, quo euigilatura eſt gloria Dei. Ad hunc modum decet & nos ad id temporis ſpectata & immota proſpicere, quòd peruenturi ſumus ad conſpectum Patris noſtri, viſuriq; illum faciè ad faciè: & in ea viſione vera, incorrupta, perpetua, & perfectà ſaturitate potituri.

PSALMVS XVIII.

TITVLVS PSALMI.

Ad præcinendum, ſerui Domini Dauidis: qui loquutus eſt Domino verba cantici huius, in die qua liberauit eum Dominus de manu omnium inimicorum eius, & de manu Saulis.

Quod ſit Pfalmi huius argumentum, & qua de re, ac quando compoſitus ſit à Dauide, ipſa in præſentia ſatis perſpicuè tradit. Primum vocat illum *id eſt*, canticum. Nihil enim aliud toto Pfalmo ſcit Propheta, quàm quòd de eo canit, quomodo diuinitus ſit de manu omnium inimicorum ſuorum liberatus: ſic vt nullam preceationem illi immiſcuerit, huc tantum intentus, vt ſacrificium laudis Deo liberatori ſuo offerat. Deinde exprimit autorem & conditionem illius: nempe Dauidem ſeruum Dei. Tertio addit & tempus, quo ſit compoſitus hic Pfalmus: In die, inquit, qua liberauit eum Dominus de manu omnium inimicorum ſuorum, & de manu Saulis. Vide 2. Sam. 22. quomodo, & quo loco hic Pfalmus hiſtorijs Dauidis inſertus ſit.

0 2

Ad præ-